

Besluit

Openbaar

Ons kenmerk: OPTA/COL/2010/202425_OV

Zaaknummer: 10.0131.37.1.01

Datum:

BESLUIT van het college van de Onafhankelijke Post en Telecommunicatie Autoriteit inzake het bezwaar van SD&P Interactive BV tegen zijn besluit van 28 april 2010, waarin het college aan SD&P Interactive BV een boete heeft opgelegd.

1 Samenvatting

1. Het college van de Onafhankelijke Post en Telecommunicatie Autoriteit (hierna: het college) heeft op 28 april 2010 een boete opgelegd aan de rechtspersoon SD&P Interactive BV (hierna: SD&P) wegens herhaalde en meervoudige overtredingen van artikel 11.7, eerste lid, Tw en artikel 11.7, derde lid, aanhef en onder b, van de Telecommunicatiewet (hierna ook: Tw). De geconstateerde overtredingen bestonden eruit dat SD&P ongevraagde SMS-berichten heeft verzonden met een commercieel doel zonder voorafgaande toestemming van de betreffende abonnee.
2. Het college heeft vastgesteld dat SD&P heeft verzuimd tijdig bezwaar in te dienen tegen de aan haar opgelegde boete. Voorts heeft het college vastgesteld dat er geen sprake is van een verschoonbare termijnoverschrijding als bedoeld in artikel 6:11 Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb).
3. Het college verklaart het bezwaar van SD&P gericht tegen zijn besluit van 28 april 2010 derhalve niet-ontvankelijk.

2 Verloop van de procedure

4. In 2009 hebben toezichthoudend ambtenaren van het college onderzoek gedaan naar SD&P vanwege een vermoeden van het mogelijk in strijd handelen met artikel 11.7, eerste lid, Tw en artikel 11.7, derde lid (oud), Tw. In het kader van het onderzoek hebben toezichthoudend ambtenaren op 21 april 2009 een controle op locatie uitgevoerd bij SD&P.
5. Vervolgens is op 10 februari 2010 ten aanzien van SD&P een rapport¹ in de zin van artikel 15.8 Tw (hierna: het onderzoeksrapport) opgemaakt door een toezichthoudend ambtenaar van het college. In het onderzoeksrapport stelt de toezichthoudend ambtenaar van het college op basis van zijn onderzoek vast dat SD&P meerdere malen het zogenoemde spamverbod, zoals neergelegd in artikel 11.7, eerste lid, Tw en artikel 11.7, derde lid, aanhef en onder b, Tw² heeft overtreden in de periode van 6 november 2006 tot en met 21 april 2009.

¹ Onderzoeksrapport overtreding artikel 11.7 van de Tw SD&P – bijlage bij brief met kenmerk OPTA/ACNB/2010/200591.

² Per 1 juli 2009 is artikel 11.7, derde lid, Tw vernummerd tot artikel 11.7, vierde lid, Tw door de Wet van 13 november 2008 tot wijziging van de Telecommunicatiewet verband houdende met de instelling van een antenregister, de uitbreiding van het verbod op het verzenden van ongevraagde elektronische communicatie alsmede regeling van diverse andere onderwerpen. Stb.

Besluit Openbaar

6. De resultaten uit het voornoemde onderzoek naar de gedragingen van SD&P hadden reeds geleid tot de oplegging van een last onder dwangsom door het college bij besluit van 11 mei 2009³. Gelet op de geringe importantie van het besluit tot de oplegging van een last onder dwangsom voor onderhavige procedure, beperkt het college zich in de beschrijving van de verloop van die procedure tot het volgende. SD&P heeft achtereenvolgens bezwaar en beroep ingediend tegen het besluit tot de oplegging van een last onder dwangsom. Momenteel loopt ten aanzien van het besluit tot de oplegging van een last onder dwangsom een beroepsprocedure die naar verwachting eind 2010 zal dienen. Op verzoek van SD&P heeft het college besloten het besluit tot de oplegging van een last onder dwangsom op te schorten totdat het College van Beroep voor het bedrijfsleven op deze zaak in beroep heeft beslist.
7. Naar aanleiding van het onderzoeksrapport van 10 februari 2010 heeft het college op 28 april 2010 het bestreden besluit⁴ genomen en SD&P voor de geconstateerde overtredingen van de Telecommunicatiewet een boete opgelegd (hierna ook: het boetebesluit).
8. Het college heeft als bestuursorgaan de verantwoordelijkheid en de plicht om bestuurlijke informatie bekend en openbaar te maken, zo ook het ten aanzien van SD&P genomen boetebesluit. Op welke wijze het college dit doet, is opgenomen in de Beleidsregels openbaarmaking OPTA (hierna: beleidsregels)⁵. In deze beleidsregels staat beschreven op welke wijze en welke soort informatie het college publiceert. Uit artikel 4.2 van deze beleidsregels volgt dat het college de belanghebbende door middel van een vooraankondiging op de hoogte stelt van zijn voornemen om een besluit openbaar te maken. Daarbij wordt de belanghebbende verzocht om aan te geven welke informatie zij als vertrouwelijk in de zin van artikel 10 Wet openbaarheid van bestuur (hierna ook: Wob) beschouwt. Het college heeft ten aanzien het voorgenoemde publicatiebesluit inzake de openbare versie van het boetebesluit SD&P hiertoe verzocht per brief van 28 april 2010⁶.
9. SD&P heeft gehoor gegeven aan dit verzoek en per brief van 7 mei 2010⁷ aangegeven welke gegevens in het boetebesluit het college als vertrouwelijke gegevens in de zin van de Wet openbaarheid van bestuur dient aan te merken. SD&P betoogt in haar brief dat het boetebesluit evident onrechtmatig is en dat derhalve publicatie van het boetebesluit geheel achterwege dient te blijven. Publicatie van het besluit zou tot een onevenredige benadeling in de vorm van reputatie- en omzetschade van SD&P en haar directeurs leiden. Voorts is SD&P van mening dat ook de publicatie van een geanonimiseerd besluit eenvoudig te herleiden zal zijn tot SD&P door de reeds in een eerder stadium gepubliceerde besluiten in de last onder dwangsom procedure.⁸

2008, nr. 525. Daar alle overtredingen hebben plaatsgevonden vóór 1 juli 2009 zal in de beslissing op bezwaar – net zoals in het boetebesluit – steeds worden verwezen naar artikel 11.7, derde lid, Tw.

³ Brief met kenmerk OPTA/ACNB/2009/201072.

⁴ Brief met kenmerk OPTA/ACNB/2010/201374.

⁵ Stct. 2009, 63.

⁶ Brief met kenmerk OPTA/ACNB/2010/201345.

⁷ Brief met kenmerk WAMS/20090247/426261.

⁸ Het besluit in primo en de beslissing op bezwaar ter zake.

Besluit Openbaar

10. Het college heeft evenwel geoordeeld dat er geen sprake is van een onevenredige benadeling en heeft middels zijn publicatiebesluit van 20 mei 2010⁹ (hierna ook: het publicatiebesluit) besloten om een openbare versie van het boetebesluit te publiceren. Ten behoeve van het publicatiebesluit heeft het college een openbare versie van het boetebesluit gemaakt. De openbare versie van het boetebesluit was opgemaakt met inachtneming van zowel de beleidsregels, als de over het publicatiebeleid van het college verschenen jurisprudentie. Om mogelijke herleidbaarheid via de reeds eerder rechtmatig gepubliceerde besluiten verder uit te sluiten, heeft het college tevens alle relevante passages met betrekking tot de publicaties in het last onder dwangsomtraject verwijderd.¹⁰ Het publicatiebesluit bevat de gebruikelijke aankondiging om de openbare versie van het boetebesluit vijf werkdagen na dagtekening van die brief te publiceren op de website van het college. De openbare versie van het boetebesluit is als bijlage bij het publicatiebesluit meegezonden.
11. SD&P heeft kennis genomen van het publicatiebesluit en daarmee van de afwijzing van haar verzoek van 7 mei 2010 aan het college om publicatie van het boetebesluit geheel achterwege te laten. Bij brief van 28 mei 2010¹¹ heeft SD&P (pro forma) bezwaar ingediend tegen het publicatiebesluit en tevens de Rechtbank Breda verzocht om een voorlopige voorziening te treffen tegen de voorgenomen publicatie van het boetebesluit. SD&P heeft het publicatiebesluit inclusief haar bijlage, dat wil zeggen met de openbare versie van het boetebesluit als bijlage, meegezonden.
12. Op 16 juni 2010¹² heeft het college de ontvangst van het pro forma bezwaarschrift gericht tegen het publicatiebesluit bevestigd en een aanvullingstermijn gesteld van vier weken beginnend op de dag waarop de Rechtbank Breda uitspraak zou doen ten aanzien van de door SD&P gevraagde voorlopige voorziening tegen het publicatiebesluit.
13. Tijdens de voorbereiding van deze voorlopige voorziening heeft het college ambtshalve vastgesteld dat er mogelijk geen, dan wel niet tijdig, een (pro forma) bezwaarschrift gericht tegen het boetebesluit is ontvangen. De termijn voor het tijdig indienen van een bezwaarschrift liep immers af op 10 juni 2010. Het college heeft dit per omgaande via zijn gemachtigde in de voorlopige voorziening procedure telefonisch medegedeeld aan SD&P op 21 juni 2010.
14. SD&P heeft op 21 juni 2010¹³ aan de gemachtigde van het college schriftelijk bericht dat deze conclusie van het college onjuist is en dat het college voornoemde brief van SD&P van 7 mei 2010 inzake het publicatiebesluit (tevens) dient op te vatten als een bezwaarschrift gericht tegen het boetebesluit.

⁹ Brief met kenmerk OPTA/ACNB/2010/201559.

¹⁰ Publicatie van het besluit in primo en publicatie van de beslissing op bezwaar ter zake.

¹¹ Brief met kenmerk PB/20090247/430427.

¹² Brief met kenmerk OPTA/ACNB/2010/201756.

¹³ Brief met kenmerk RDC/20090247/437092.1.

Besluit Openbaar

15. Op 22 juni 2010¹⁴ heeft SD&P vorenstaande ook schriftelijk aan het college bericht. In haar brief geeft SD&P aan dat zij van mening is wel tijdig bezwaar aangetekend te hebben; niet alleen middels haar brief van 7 mei 2010 inzake het publicatiebesluit, maar tevens via die van 28 mei 2010 (pro-forma bezwaar tegen het publicatiebesluit). Dan wel dat een eventuele termijnoverschrijding verschoonbaar is en dat zij middels de brief van 22 juni 2010 alsnog bezwaar tegen het boetebesluit heeft ingediend.
16. Bij brief van 24 juni 2010¹⁵ heeft het college de ontvangst van dit bezwaar bevestigd en tevens SD&P in de gelegenheid gesteld om nader toe te lichten waarom het college niet zou kunnen oordelen dat SD&P in verzuim is geweest als bedoeld in artikel 6:11 Awb.
17. Na overleg tussen beide partijen heeft OPTA op 29 juni 2010 besloten om in afwachting van zijn beslissing over de ontvankelijkheid van het bezwaarschrift tegen het boetebesluit, thans nog geen uitvoering te geven aan zijn publicatiebesluit. SD&P heeft op 30 juni 2010 haar verzoek om een voorlopige voorziening tegen het publicatiebesluit ingetrokken.
18. Bij brief van 8 juli 2010¹⁶ heeft SD&P haar bezwaarschrift van 22 juni 2010 aangevuld met een toelichting waarom naar de mening van SD&P zij middels verschillende brieven tijdig bezwaar heeft aangetekend tegen het boetebesluit.
19. Bij brief van 22 juli 2010¹⁷ heeft het college de ontvangst van de brief van 8 juli 2010 bevestigd en daarin nadrukkelijk benoemd welke brieven het college bij het vaststellen van de ontvankelijkheid zou betrekken.
20. Bij brief van 28 juli 2010 heeft het college SD&P uitgenodigd om haar zienswijzen mondeling toe te lichten in een hoorzitting. Deze hoorzitting heeft op 20 augustus 2010 ten kantore van het college plaatsgevonden. Tijdens de hoorzitting heeft SD&P desgevraagd ingestemd met een verlenging van de beslistermijn tot 8 oktober 2010.

3 Bestreden besluit

21. SD&P is een aanbieder van mobiele telefoon- en internetdiensten. Het onderzoek heeft zich specifiek gericht op betaalde SMS-abonnementsdiensten van SD&P. Het betreft hier diensten waarbij SD&P afnemers tegen betaling via de mobiele telefoon in staat stelt mobiel te chatten of tegen een gereduceerd tarief SMS-berichten te versturen. Ten behoeve van deze abonnementsdiensten verstuurt SD&P per SMS (gratis) aanmeldberichten en tevens (betaalde) vervolgeberichten.

¹⁴ Brief met kenmerk RDC/20090247/437221.

¹⁵ Brief met kenmerk OPTA/ACNB/2010/201859.

¹⁶ Brief met kenmerk RDC/20090247/441628.6.

¹⁷ Brief met kenmerk OPTA/ACNB/2010/202177.

Besluit Openbaar

22. In het onderzoeksrapport hebben toezichthoudende ambtenaren van het college geconstateerd dat SD&P in de periode van 6 november 2006 tot en met 21 april 2009 ongevraagd SMS-berichten heeft verstuurd met een commercieel doel zonder voorafgaande toestemming van de betreffende abonnee. Een deel van deze berichten bevatte tevens geen geldig postadres of nummer waaraan een ontvanger van het bericht een verzoek tot beëindiging van de communicatie kon richten.
23. Op basis van het onderzoeksrapport heeft het college in het bestreden besluit een aantal overtredingen vastgesteld ten aanzien van de diensten van SD&P. Het college heeft hiervoor aan SD&P een boete opgelegd met een totaalbedrag van € 550.000. De boete is opgelegd voor herhaalde, meervoudige overtredingen van artikel 11.7, eerste lid, Tw en artikel 11.7, derde lid, aanhef en onder b, Tw.

4 Juridisch kader

4.1 Ten aanzien van de overtreding

24. Het zogenoemde spamverbod is opgenomen in artikel 11.7 Tw. Artikel 11.7, eerste lid, Tw luidt, voor zover relevant, als volgt:

“1. Het gebruik van elektronische oproepsystemen zonder menselijke tussenkomst, faxen en elektronische berichten¹⁸ voor het overbrengen van ongevraagde communicatie voor commerciële, ideële of charitatieve doeleinden aan abonnees is uitsluitend toegestaan, mits de verzender kan aantonen dat de desbetreffende abonnee daarvoor voorafgaand toestemming heeft verleend, onverminderd hetgeen bepaald is in het tweede lid.”

25. Artikel 11.7, derde lid (na 1 juli 2009: vierde lid), Tw luidt, voor zover relevant, als volgt:

“3. Bij gebruik van elektronische berichten voor de in het eerste lid genoemde doeleinden dienen te allen tijde de volgende gegevens te worden vermeld:
a. de werkelijke identiteit van degene namens wie de communicatie wordt overgebracht, en
b. een geldig postadres of nummer¹⁹ waaraan de ontvanger een verzoek tot beëindiging kan richten.”

26. Artikel 11.8, Tw luidt²⁰:

¹⁸ Zoals blijkt uit de Memorie van Toelichting bij Telecommunicatiewet doelt de wetgever met het begrip “elektronisch bericht” op (onder meer) e-mailberichten. Zie Kamerstukken II 2002/03, 28 851, nr. 3, p. 153.

¹⁹ Onder het begrip “nummer” vallen niet alleen nummers van netwerkaansluitpunten, maar bijvoorbeeld ook elektronische postadressen (“e-mailadressen”). Zie Kamerstukken II 2002/03, 28 851, nr. 3, p. 160-161.

²⁰ Op 1 oktober 2009 is artikel 11.8 Tw gewijzigd door de Wet van 13 november 2008 tot wijziging van de Telecommunicatiewet verband houdende met de instelling van een antenneregister, de uitbreiding van het verbod op het verzenden van ongevraagde elektronische communicatie alsmede regeling van diverse andere onderwerpen. Stb. 2008, nr. 525. Door deze wijziging geldt per 1 oktober 2009 het spamverbod niet alleen voor natuurlijke personen, maar ook voor rechtspersonen. Daar alle overtredingen hebben plaatsgevonden vóór 1 oktober 2009 geldt het spamverbod in deze beslissing op bezwaar - net zoals in het boeterapport - alleen voor natuurlijke personen.

Besluit Openbaar

“De toepassing van de artikelen 11.6 en 11.7 is beperkt tot abonnees die natuurlijke personen zijn.”

27. Artikel 1.1, aanhef en onder p, Tw luidt, voor zover relevant:

“abonnee: natuurlijk persoon (...) die partij is bij een overeenkomst met een aanbieder van openbare elektronische communicatiediensten voor de levering van dergelijke diensten.”

28. Artikel 11.1, aanhef en onder e, Tw luidt, voor zover relevant, als volgt:

“communicatie: informatie die wordt uitgewisseld of overgebracht tussen een eindig aantal partijen door middel van een openbare elektronische communicatiedienst.”

29. Artikel 11.1, aanhef en onder g, Tw bepaalt dat onder toestemming van een gebruiker of abonnee wordt verstaan:

“toestemming van een betrokkene als bedoeld in artikel 1, onder i, Wet bescherming persoonsgegevens, met dien verstande dat de toestemming mede betrekking kan hebben op gegevens van abonnees die geen natuurlijke personen zijn.”

30. Artikel 11.1, aanhef en onder i, Tw bepaalt dat onder elektronisch bericht wordt verstaan:

“tekst-, spraak-, geluids- of beeldbericht dat over een openbaar elektronisch communicatienetwerk wordt verzonden en in het netwerk of in de randapparatuur van de ontvanger kan worden opgeslagen tot het door de ontvanger wordt opgehaald.”

4.2 Ten aanzien van de bevoegdheid

31. Artikel 15.1, derde lid, Tw luidt:

“Met het toezicht op de naleving van het bepaalde bij of krachtens andere bepalingen van deze wet dan bedoeld in het eerste en tweede lid zijn belast de bij besluit van het college aangewezen ambtenaren.”²¹

32. Artikel 15.8, eerste lid, Tw luidt, voor zover relevant, als volgt²²:

“Indien een ambtenaar als bedoeld in artikel 15.1, (...) derde lid, vaststelt dat een overtreding

²¹ Zie ook het Besluit van het college van 29 januari 2008, Stort. 2008, nr. 22.

²² Artikel 15.8, eerste lid, Tw is na de Aanpassingswet vierde tranche Awb, Stb. 2009, 265 vervallen en opgegaan in hoofdstuk 5 van de Awb. Daar de overtreding heeft plaatsgevonden voor het tijdstip van inwerkingtreding van de Vierde tranche Awb (namelijk 1 juli 2009), blijft het Awb recht van toepassing op deze beslissing op bezwaar zoals dat gold voor 1 juli 2009 (artikel IV Vierde tranche Algemene wet bestuursrecht, Stb. 2009, nr. 264).

Besluit Openbaar

is begaan, maakt hij daarvan een rapport op.”

33. Artikel 15.4, vierde lid, Tw luidt, voor zover relevant, als volgt:

“Ingeval van overtreding van bij of krachtens de in artikel 15.1, derde lid, bedoelde voorschriften (...), kan het college aan de overtreder een boete opleggen van ten hoogste € 450.000.”

34. Artikel 15.4, vijfde lid, Tw luidt als volgt:

“De hoogte van de boete wordt in ieder geval afgestemd op de ernst en de duur van de overtreding alsmede op de mate waarin de overtreder daarvan een verwijt kan worden gemaakt.”

4.3 Ten aanzien van de ontvankelijkheid

35. Artikel 6:5, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), luidt, voor zover relevant:

“Het bezwaarschrift- of beroepschrift wordt ondertekend en bevat ten minste:

- a. de naam en het adres van de indiener;*
- b. de dagtekening;*
- c. een omschrijving van het besluit waartegen het bezwaar of beroep is gericht;*
- d. de gronden van het bezwaar of beroep.*

36. Artikel 6:6, Awb luidt, voor zover relevant:

“Het bezwaar kan niet-ontvankelijk worden verklaard, indien:

- a. niet is voldaan aan artikel 6:5 of aan enig ander bij de wet gesteld vereiste voor het in behandeling nemen van het bezwaar of beroep, of*
- b (...)*

mits de indiener de gelegenheid heeft gehad het verzuim te herstellen binnen een hem daartoe gestelde termijn.

37. Artikel 6:7, Awb luidt, voor zover relevant:

“De termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift bedraagt zes weken.”

38. Artikel 6:11, Awb luidt:

“Ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift blijft niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.”

Besluit Openbaar

5 Gronden van het bezwaar SD&P

39. Het bezwaar van SD&P tegen het boetebesluit omvat naar de mening van SD&P de brieven van 7 mei, 28 mei, 22 juni en 8 juli 2010. In haar brieven van 22 juni en 8 juli 2010 betoogt SD&P waarom het college de brieven van 7 en 28 mei 2010 als bezwaarschriften dient aan te merken.
40. De brief van 7 mei 2010, zoals beschreven in randnummer 9, voldoet volgens SD&P aan de minimumeisen van een bezwaarschrift zoals opgenomen in artikel 6:5 Awb en is gericht tegen het boetebesluit. Uit de bedoeling van de brief had het college kunnen afleiden dat SD&P zich niet in het genomen boetebesluit kon verenigen, waarmee deze brief zich kwalificeert als bezwaarschrift. Het boetebesluit acht SD&P evident onrechtmatig.
41. SD&P betoogt dat indien het college de brief van 7 mei 2010 niet als bezwaarschrift kwalificeert maar slechts als aankondiging, dat dan de brief van 28 mei 2010, zoals beschreven in randnummer 11, als bezwaarschrift tegen het boetebesluit beschouwd moet worden. Ook deze brief voldoet aan de minimumeisen zoals gesteld in artikel 6:5 Awb. SD&P stelt verder dat het verzet tegen de publicatie van het boetebesluit onlosmakelijk samenhangt met het bezwaar van SD&P tegen het boetebesluit zelf. SD&P had bovendien zelfs een kopie van het boetebesluit gevoegd bij haar brief.
42. SD&P betoogt verder dat mocht er sprake zijn van een niet tijdig ingediend bezwaar in de vorm van de brieven van 7 en 28 mei 2010, het college slechts dan kan beoordelen of het bezwaarschrift van 22 juni 2010, zoals beschreven in randnummer 15, verschoonbaar buiten de termijn is ingediend. Naar de mening van SD&P zou, indien er sprake zou zijn van een termijnoverschrijding, deze overschrijding verschoonbaar zijn omdat zij redelijkerwijs had mogen aannemen dat zij met de brieven van 7 mei en 28 mei 2010 tijdig bezwaar had ingediend tegen het boetebesluit.
43. In de brief van 8 juli licht SD&P verder toe dat indien er geen sprake is van een verschoonbare termijnoverschrijding er sprake is van een verkeerde uitleg van artikel 6:5 jo. 6:11 Awb. Deze uitleg zou getuigen van (excessief) formalisme en in strijd zijn met artikel 6 EVRM.
44. SD&P heeft tijdens de hoorzitting op 20 augustus 2010 mondeling haar zienswijze gegeven en geen nieuwe gronden naar voren gebracht.

6 Overwegingen van het college

6.1 Omvang van het bezwaar

45. Het college zal allereerst de omvang van het bezwaar vaststellen. SD&P is in haar correspondentie herhaaldelijk van mening dat uit de formulering van brieven van het college afgeleid zou kunnen worden dat het college de brieven van 7 mei en 28 mei 2010 op voorhand niet als bezwaarschrift aanmerkt terwijl deze volgens SD&P wel tijdig zijn ingediend.

Besluit Openbaar

46. Deze conclusie is om de volgende redenen onjuist. Nadat het college op 21 juni 2010 had vastgesteld dat er mogelijk geen, dan wel niet tijdig, een (pro forma) bezwaarschrift gericht tegen het boetebesluit is ontvangen, heeft zij dit per ommegaande via zijn gemachtigde in de voorlopige voorzieningsprocedure bericht aan SD&P. SD&P heeft hierop in haar brief van 22 juni 2010 betoogd dat zij wel tijdig bezwaar heeft aangetekend, niet alleen middels haar brief van 7 mei 2010, maar tevens via die van 28 mei 2010. SD&P heeft daarnaast betoogd dat een eventuele termijnoverschrijding verschoonbaar is en dat zij middels de brief van 22 juni 2010 alsnog bezwaar tegen het boetebesluit heeft ingediend.
47. Per brief van 24 juni 2010 heeft het college SD&P expliciet de mogelijkheid geboden om nader toe te lichten waarom deze eventuele termijnoverschrijding volgens haar verschoonbaar was en haar brief van 22 juni 2010 op dat punt aan te vullen. SD&P heeft hieraan gehoor gegeven in haar brief van 8 juli 2010.
48. SD&P meent vervolgens uit de brief van 24 juni 2010 te kunnen afleiden dat het college uitsluitend het zekerheidshalve op 22 juni 2010 door SD&P ingediende bezwaarschrift aanmerkt als een bezwaarschrift tegen het boetebesluit, en tevens meent SD&P hier uit af te leiden dat het college de brieven van 7 mei en 28 mei 2010 niet als bezwaarschrift zou aanmerken.
49. Het college heeft ten aanzien van deze opmerkingen van SD&P per brief van 22 juli 2010 gereageerd met de mededeling dat hij nog geen beslissing heeft genomen omtrent de ontvankelijkheid van het bezwaar en dat hij slechts de gelegenheid heeft willen bieden aan SD&P om (expliciet) toe te lichten of er sprake is van een verschoonbare termijnoverschrijding, voor zover niet reeds gedaan. Voorts heeft het college daarbij nadrukkelijk aangegeven dat hij de twee aan hem gerichte brieven van 7 mei en 28 mei 2010, die onderdeel uitmaken van de bijlagen bij de brief van 22 juni 2010, zal betrekken bij de beoordeling omtrent de ontvankelijkheid van het bezwaar. Desgevraagd heeft het college dit standpunt herhaald in een brief van 12 augustus 2010²³, nadat SD&P inmiddels zekerheidshalve beroep had ingesteld bij de Rechtbank Rotterdam tegen de brieven van het college van 24 juni en 2 juli 2010.
50. Het college stelt vast dat hij de brieven van SD&P van 7 mei, 28 mei, 22 juni en 8 juli 2010 dient te betrekken in zijn oordeel ten aanzien van de ontvankelijkheid van het bezwaar.

6.2 Ten aanzien van de brieven van 7 en 28 mei 2010

51. Artikel 6:5, eerste lid, onder c, Awb bepaalt dat het bezwaar- of beroepschrift ten minste een omschrijving bevat van het besluit waartegen het bezwaar of beroep is gericht.
52. Op grond van artikel 6:7 Awb bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaarschrift zes weken. Op grond van artikel 6:8, eerste lid, Awb vangt de termijn aan met ingang van de dag na

²³ Brief met kenmerk OPTA/ACNB/2010/202329.

Besluit Openbaar

die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekend gemaakt. In artikel 3:41, eerste lid, Awb is bepaald dat de bekendmaking van besluiten die tot een of meer belanghebbenden zijn gericht, geschiedt door toezending of uitreiking aan hen. Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, Awb is een bezwaarschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen. Ingevolge artikel 6:11 Awb blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaarschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

53. Uitgangspunt is dat de in artikel 6:7 Awb neergelegde termijn, waarbinnen een bezwaarschrift dient te zijn ingediend, blijkens vaste jurisprudentie²⁴ van openbare orde is en niet ter vrije beschikking staat van partijen. Daarom kan een dergelijke termijn ook niet eigenhandig opzij worden gezet. Het staat een bestuursorgaan dus ook niet vrij daarvan af te wijken. Als niet, dan wel te laat, bezwaar is gemaakt tegen het betreffende besluit, is dit besluit in rechte onaantastbaar (formele rechtskracht) en staat derhalve de rechtmatigheid ervan, zowel wat de inhoud als wat de wijze van tot stand komen betreft, vast.
54. Allereerst zal het college daarom toetsen of er sprake is geweest van het tijdig indienen van een (pro forma) bezwaarschrift gericht tegen het boetebesluit. Logischerwijs is de eerste vraag die dan beantwoord dient te worden, de vraag of er überhaupt sprake is geweest van het indienen van een bezwaarschrift binnen de daarvoor wettelijk bepaalde termijn.
55. De toetsingsnorm die leidend is bij het bepalen of er überhaupt een bezwaarschrift is ingediend, is vastgelegd in vaste rechtspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna ook: de Afdeling). Daarin is bepaald dat indien bij brief te kennen wordt gegeven dat men het niet eens is met een besluit, deze brief in beginsel dient te worden aangemerkt als een bezwaarschrift, ongeacht of dit uitdrukkelijk in de brief is vermeld. Dit is slechts anders, indien uit die brief blijkt dat de rechtzoekende uitdrukkelijk iets anders heeft beoogd.²⁵

6.2.1 Ten aanzien van de brief van 7 mei 2010

56. Gelet op de hierboven aangehaalde toetsingsnorm gaat het college ervan uit dat het voor de beantwoording van de vraag of de brief van 7 mei 2010²⁶ dient te worden aangemerkt als een (tijdig ingediend) bezwaarschrift, doorslaggevend is of redelijkerwijs dient te worden aangenomen dat uit bedoelde brief niet uitdrukkelijk blijkt dat SD&P daarmee iets anders heeft beoogd dan bezwaar te maken tegen het boetebesluit. Het college meent dat bij die beoordeling de aard, inhoud en strekking van de brief van 7 mei 2010, alsmede de relevante feiten en omstandigheden van dit geval, in ogenschouw dienen te worden genomen. Het college stelt zich op het standpunt dat het voldoende aannemelijk is dat uit de brief van 7 mei 2010 blijkt dat SD&P daarmee

²⁴ Zie o.a. ABRvS 31 maart 2010, LJN BL9577.

²⁵ ABRvS 25 oktober 2006, AB 2007/28.

²⁶ Het betreft hier de brief van 7 mei 2010 met onderwerp "SD&P/OPTA – publicatie boetebesluit" zoals beschreven in randnummer 9.

Besluit Openbaar

uitdrukkelijk iets anders heeft beoogd. Ter onderbouwing van dit standpunt komt het college tot de volgende overwegingen.

57. Allereerst acht het college het in dit verband van belang te onderkennen dat de brief van 7 mei 2010 gelet op de inhoud en strekking daarvan, niet kan worden beschouwd als een bezwaarschrift gericht tegen het boetebesluit. De overwegingen hebben uitsluitend betrekking op een andere procedure ter zake van de publicatie van het boetebesluit (zie hieronder). SD&P volstaat er immers mee in dat verband te overwegen dat er naar mening van SD&P een (meer dan gerede) kans bestaat dat het boetebesluit in rechte geen stand zal kunnen houden. SD&P stelt dan ook dat het boetebesluit evident onrechtmatig is, en daartegen dan ook alle rechtsmiddelen *za/* aanwenden. Gelet op deze bewoordingen constateert het college dat SD&P met de namens haar opgestelde brief van 7 mei 2010 hoogstens heeft willen aankondigen voornemens te zijn rechtsmiddelen in te stellen tegen het boetebesluit.
58. De in dit verband door SD&P aangehaalde uitspraak van de Afdeling²⁷ kan haar naar het oordeel van het college niet baten. De casus die aanleiding gaf tot deze uitspraak verschilt in een principieel opzicht met het onderhavige geval. In voornoemde uitspraak wordt overwogen dat de enkele omstandigheid dat de brief (die ter beoordeling voorligt) wordt afgesloten met de zin dat zo nodig rechtsmaatregelen zullen worden getroffen, niet zonder meer betekent dat appelland hiermee heeft bedoeld zo nodig bezwaar te zullen maken. De zin sluit volgens de Afdeling immers niet uit dat hij hiermee heeft bedoeld bij een ongegrondverklaring van zijn in de brief geuite bezwaar zo nodig beroep in te zullen stellen bij de rechtbank of anderszins rechtsmaatregelen te zullen treffen. Hiermee heeft de Afdeling zich welwillend willen opstellen met betrekking tot een ongelukkige formulering van een rechtzoekende burger. In het onderhavige geval acht het college het niet aannemelijk dat SD&P met de brief van 7 mei 2010 iets anders heeft beoogd dan te benadrukken dat tegen met het publicatiebesluit van 20 mei 2010 samenhangende boetebesluit op een later moment nog separaat bezwaar zal worden gemaakt.
59. Het college acht het gelet op de inhoud en strekking van de brief van 7 mei 2010, alsmede gelet op de relevante feiten en omstandigheden van het onderhavige geval, niet aannemelijk dat er simpelweg sprake is van een ongelukkige formulering van de professionele gemachtigde van SD&P. Verder acht het college van belang op te merken dat de Afdeling in de hiervoor aangehaalde uitspraak ook expliciet ruimte laat voor de situatie dat wel degelijk moet worden aangenomen dat de betrokken partij slechts aankondigt nog bezwaar te zullen maken. Uit de betreffende rechtsoverweging valt immers af te leiden dat ook situaties denkbaar zijn waarin het niet uitgesloten moet worden geacht dat de vermelding dat nog rechtsmiddelen zullen worden ingesteld slechts bedoeld is als aankondiging van het feit dat tegen het gewraakte besluit nog bezwaar zal worden gemaakt.

²⁷ Zie ABRvS, 19 januari 2005, AB 2005, 130.

Besluit Openbaar

60. Het college acht het niet aannemelijk dat de brief van 7 mei 2010 was bedoeld als bezwaarschrift gericht tegen het boetebesluit. Afgezien van de opmerking dat SD&P vindt dat het boetebesluit evident onrechtmatig is, en de aankondiging dat tegen bedoeld besluit alle mogelijke rechtsmiddelen zullen worden aangewend, wordt in de brief van 7 mei 2010 immers namens SD&P slechts gereageerd op de brief van 28 april 2010 waarbij SD&P verzocht werd kenbaar te maken welke gegevens in het boetebesluit als bedrijfvertrouwelijk dienen te worden aangemerkt in de zin van de Wet openbaarheid van bestuur. SD&P volstaat ermee te beargumenteren dat publicatie van het boetebesluit geheel achterwege dient te worden gelaten. Inhoud noch strekking van de brief leveren verder concrete aanknopingspunten op dat deze ook is bedoeld (dan wel redelijkerwijs moet worden beschouwd) als bezwaarschrift gericht tegen het boetebesluit. Zo bevat de brief van 7 mei 2010 geen tegen het boetebesluit gerichte gronden van bezwaar. Evenmin wordt het college verzocht om een termijn te stellen voor het alsnog indienen van de gronden van bezwaar. Ook deze omstandigheden maken dat het college tot de conclusie komt dat de brief van 7 mei 2010 hoogstens is bedoeld als een aankondiging van een later nog in te dienen (pro forma) bezwaarschrift tegen het boetebesluit.
61. Verder meent het college dat uit de omstandigheden van het onderhavige geval kan worden afgeleid dat SD&P nooit de bedoeling heeft gehad met de brief van 7 mei 2010 bezwaar te maken tegen het boetebesluit. Er is door de gemachtigde van SD&P immers nooit geïnformeerd naar het uitblijven van een ontvangstbevestiging van het beweerdelijk bezwaarschrift, noch naar het uitblijven van een brief waarin SD&P een termijn wordt gesteld voor aanvulling van de gronden van bezwaar. Dergelijke brieven worden in bezwaarprocedures door het college altijd verstuurd, met de praktijk waarvan de gemachtigden van SD&P, als ervaringsdeskundigen in het voeren van (bezwaar)procedures bij het college, ook op de hoogte waren. Ook was het bestreden besluit niet als bijlage bijgevoegd, hetgeen atypisch is voor bezwaarschriften van de zijde van de gemachtigde van SD&P. Over dit alles heeft deze gemachtigde ongebruikelijkerwijs ook geen contact opgenomen met het college, terwijl het naar oordeel van het college gelet op de omstandigheden van dit geval wel op de weg ligt van een professionele gemachtigde daaromtrent opheldering of daarvoor aandacht te vragen.
62. Het college acht het verder van belang erop te wijzen dat hij regelmatig brieven ontvangt waarin wordt aangekondigd dat rechtsmiddelen zullen worden aangewend tegen zijn besluiten, en dat het toch voorkomt dat dit wordt nagelaten. Het college meent dat het redelijkerwijs niet van hem verlangd kan worden dat iedere schriftelijke aankondiging van het feit dat de geadresseerde van een besluit daartegen bezwaar zal maken -zeker als dat in het kader is van een gerelateerde doch separate procedure die niet direct betrekking heeft op dat besluit- zonder meer dient te worden opgevat als een daartegen gericht (potentieel) bezwaarschrift. Dit geldt des te sterker als er sprake is van een professionele rechtskundige gemachtigde waarvan verwacht mag worden dat deze geen onduidelijkheid laat bestaan over de vraag of er bezwaar is gemaakt tegen een specifiek besluit, of dat dit slechts is aangekondigd. Vooral als een aankondiging in vorenbedoelde zin wordt gedaan in een door een dergelijke gemachtigde opgesteld geschrift dat -zoals in het onderhavige geval- gelet op de aard, inhoud en strekking daarvan duidelijk een gerelateerde doch andere

Besluit Openbaar

procedure tot onderwerp heeft, meent het college dat het niet op zijn weg ligt zekerheidshalve navraag te doen bij die gemachtigde omtrent de ware bedoeling van een dergelijke mededeling.

6.2.2 Ten aanzien van de brief van 28 mei 2010

63. SD&P stelt zich verder op het standpunt dat bedoelde brief van 28 mei 2010²⁸, waarbij bezwaar is gemaakt tegen het publicatiebesluit, eveneens dient te worden beschouwd als bezwaar gericht tegen het boetebesluit vanwege de sterke onderlinge verbondenheid van beide besluiten.
64. Allereerst wijst het college er in dit verband op dat hij van oordeel is dat het toetsingskader dat is gehanteerd bij de beoordeling van de brief van 7 mei 2010, in beginsel eveneens van toepassing is bij het beantwoorden van de vraag of de brief van 28 mei 2010 kan worden beschouwd als ontvankelijk bezwaarschrift gericht tegen het boetebesluit. Het college constateert dat noch uit de inhoud noch uit de strekking van de brief van 28 mei 2010 kan worden afgeleid dat deze is bedoeld als bezwaarschrift gericht tegen het boetebesluit. Er wordt in generlei opzicht gerefereerd aan het feit dat SD&P het niet eens is met het boetebesluit.²⁹ Dat een afschrift van de openbare versie van het boetebesluit als bijlage van de eveneens bijgevoegde kopie van het publicatiebesluit, wel bij de brief van 28 mei 2010 is gevoegd, levert naar oordeel van het college onvoldoende grond op om aan te nemen dat voornoemde brief ook is te beschouwen als een uiting van SD&P dat zij het niet eens is met het boetebesluit. Het gegeven dat juist een afschrift van de openbare versie van het boetebesluit (en niet van de vertrouwelijke versie) is bijgevoegd, bevestigt het oordeel van het college dat het bezwaar slechts was gericht tegen het besluit tot publicatie daarvan.
65. Het college is verder van oordeel dat de stelling van SD&P dat het boetebesluit van 28 april 2010 en het publicatiebesluit van 7 mei 2010 vanwege hun onderlinge samenhang als één besluit moeten worden beschouwd geen hout snijdt. Niet valt in te zien waarom de door SD&P in dit verband aangehaalde jurisprudentie en literatuur zou nopen tot een tegengesteld oordeel. Uit deze verwijzingen blijkt immers niet duidelijk dat onderling (nauw) samenhangende besluiten zonder meer dienen te worden beschouwd als één besluit, waartegen bijgevolg maar één rechtsmiddel behoeft te worden ingesteld. Bovendien vinden de te onderscheiden besluiten en procedures hun grondslag in verschillende regelgeving: het boetebesluit in de Telecommunicatiewet en het publicatiebesluit in de Wet openbaarheid van bestuur. Het is vaste praktijk dit het instellen van rechtsmiddelen tegen beide soorten besluiten -in elk geval in de bodemprocedure- leidt tot verschillende procedures. Zo is de hoogste bestuursrechter die oordeelt over besluiten ingevolge de Telecommunicatiewet het College van Beroep voor het bedrijfsleven, en is de Afdeling de hoogste bestuursrechter die oordeelt over besluiten ingevolge de Wet openbaarheid van bestuur.

²⁸ Het betreft hier de brief van 7 mei 2010 met onderwerp "Pro forma bezwaarschrift als omschreven in artikel 7:1 Algemene wet bestuursrecht" zoals beschreven in randnummer 11.

²⁹ Volledigheidshalve wijst het college in dit verband nog op het volgende. Gelet op de hiervoor aangehaalde uitspraak van de Afdeling in randnummer 58, zou, indien met de brief van 28 mei 2010 wel namens SD&P te kennen zou zijn gegeven dat men het niet eens is met het boetebesluit - hetgeen naar oordeel van het college duidelijk niet het geval is - vervolgens nog moeten worden getoetst of met deze brief niet uitdrukkelijk iets anders beoogd werd, voordat zou kunnen worden bepaald of bedoelde brief in dat geval zou kwalificeren als bezwaarschrift.

Besluit Openbaar

66. Dat de brief van 28 mei 2010 (mede) heeft te gelden als bezwaarschrift gericht tegen het boetebesluit meent SD&P te kunnen onderbouwen door te verwijzen naar uitspraken van de Centrale Raad voor Beroep.³⁰ Daaruit meent SD&P -a contrario redenerend- te kunnen afleiden dat, enkel omdat een afschrift van de openbare versie van het boetebesluit was gevoegd bij de brief van 28 mei 2010, daarmee ook bezwaar is gemaakt tegen het boetebesluit.
67. Naar oordeel van het college is deze conclusie echter niet zonder meer te trekken onder verwijzing naar genoemde uitspraken. In beide uitspraken stelt de Centrale Raad voor Beroep voorop dat, wil een beroep binnen de termijn zijn ingesteld, dan voor het verstrijken van de termijn duidelijk moet zijn tegen welk besluit het beroep zich richt. Uit de brief van 28 mei 2010 kon echter niet duidelijk worden opgemaakt dat deze mede was bedoeld als bezwaarschrift gericht tegen het boetebesluit. Het college meent dat uit de aangehaalde jurisprudentie slechts het volgende kan worden afgeleid: Als een rechtzoekende nalaat een afschrift van de uitspraak waartegen het hoger beroep zich (mede) richt, te voegen bij het (tijdige) beroepschrift (welke ook slechts verwijst naar het bijgevoegde besluit), en ook verder nergens uit blijkt dat het hoger beroepschrift zich (mede) richt tegen een uitspraak die daarbij niet is gevoegd, de rechtzoekende daarmee in elk geval niet op ontvankelijke wijze (hoger) beroep heeft aangetekend. Hierop kan naar oordeel van het college niet zonder meer de conclusie worden gebaseerd dat ieder bezwaarschrift aan het bevoegd gezag waarbij een afschrift van het ene besluit is gevoegd -en dat gelet op de inhoud en strekking van het bezwaarschrift slechts gericht lijkt te zijn tegen een ander besluit- zonder meer moet worden beschouwd als bezwaarschrift dat mede wordt geacht te zijn gericht dat ene besluit. Dit kan slechts anders zijn als het bezwaarschrift concrete inhoudelijke aanknopingspunten bevat dat het als zodanig is bedoeld.
68. Het college wijst er verder op dat hij van oordeel is dat bij het beantwoorden van de vraag waartegen een bezwaarschrift zich precies richt, de inhoud en strekking daarvan in ogenschouw moeten worden genomen, alsmede de (overige) relevante omstandigheden van het geval. Gelet op het feit dat uit de door de professionele gemachtigde van SD&P opgestelde brief van 28 mei 2010 expliciet blijkt dat daarmee bezwaar wordt gemaakt tegen het publicatiebesluit, maar daaruit evenwel op generlei wijze blijkt dat deze mede dient te worden beschouwd als bezwaarschrift gericht tegen het boetebesluit, is het college van oordeel dat in het onderhavige geval niet kan worden aangenomen dat met de brief van 28 mei 2010 ook bezwaar is gemaakt tegen het boetebesluit. Gesteld noch gebleken is verder dat er sprake is (geweest) van andere omstandigheden waaruit het college had behoeven af te leiden dat SD&P met haar brief van 28 mei 2010 ook bezwaar wenste te maken tegen het boetebesluit.
69. SD&P meent voorts dat de brief van 28 mei 2010 (mede) beschouwd dient te worden als bezwaarschrift gericht tegen het boetebesluit gelet op de voorlopige voorziening. De onrechtmatigheid van het boetebesluit wordt aan de orde gesteld in het 28 mei 2010 aan de voorlopige voorzieningenrechter van de Rechtbank Breda gerichte verzoek om een voorlopige

³⁰ Zie CRvB 5 juni 2007, LJN BA7328 en CRvB 18 maart 2004, JB 2004, 191.

Besluit Openbaar

voorziening te treffen met betrekking tot het publicatiebesluit. Het college constateert echter dat ook in bedoeld verzoekschrift slechts zijdelings wordt ingegaan op het feit dat SD&P zich niet kan verenigen met het boetebesluit. SD&P volstaat ermee op te merken dat zij alle mogelijke rechtsmiddelen zal aanwenden tegen het boetebesluit. Het college is van oordeel dat een dergelijke terloopse opmerking in een niet direct aan het college gericht geschrift niet kan worden beschouwd als een ontvankelijk bezwaar(schrift) gericht tegen het boetebesluit.³¹ Een dergelijke uiting ontslaat SD&P er naar oordeel van het college in elk geval niet van alsnog formeel bezwaar te maken tegen het boetebesluit.

70. In de door SD&P in dit verband aangehaalde uitspraak van de voorzieningenrechter van het College van Beroep voor het bedrijfsleven³² is slechts bepaald dat deze bevoegd is een maatregel te treffen op een verzoek om een besluit niet op een bepaalde wijze openbaar maken.³³ Ter onderbouwing daarvan wordt overwogen dat dit een minder vergaande maatregel is dan waartoe genoemde voorzieningrechter toch al bevoegd is. Het college ziet niet in waarom op grond van deze overwegingen - ook in een bodemprocedure - de conclusie gerechtvaardigd zou zijn dat het boetebesluit en het publicatiebesluit voor wat betreft het instellen van bezwaar en beroep moeten worden aangemerkt als één besluit, zodat met het tijdig instellen van bezwaar tegen het publicatiebesluit tevens tijdig bezwaar is gemaakt tegen het boetebesluit. De inhoudelijke overwegingen van de voorzieningenrechter bieden naar oordeel van het college geen concrete aanknopingspunten voor een dergelijke verstrekkende aanname.
71. Ten aanzien van de opmerkingen van SD&P over de dogmatiek van het besluitbegrip overweegt het college als volgt. SD&P stelt - kort gezegd - dat de grote samenhang tussen het publicatiebesluit en het boetebesluit al blijkt uit het feit dat het publicatiebesluit strikt genomen geen rechtsgevolgen heeft en kan eigenlijk een (niet zelfstandig) onderdeel uitmaakt van het boetebesluit in ruime zin. Zoals hierboven reeds is toegelicht, staan er echter tegen beide besluiten in het kader van rechtsbescherming twee verschillende rechtsgangen open omdat er sprake is van twee verschillende appelleerbare besluiten. Daarmee is het in strikt juridische zin ipso facto onmogelijk beide besluiten toch als één besluit te beschouwen.
72. Namens SD&P wordt in eerdergenoemde brief van 8 juli 2010 ook nog verwezen naar een uitspraak van Centrale Raad voor Beroep³⁴ waarin een oordeel werd geveld over twee samenhangende besluiten. Daarin werd overwogen dat gelet op de nauwe samenhang tussen die twee primaire besluiten, het in de rede lag een onvolkomenheid in het bezwaarschrift (daarin was aan één van beide besluiten niet met zoveel woorden gerefereerd en daarbij was geen afschrift van dat besluit gevoegd) welwillend te passeren door aan te nemen dat de rechtszoekende het, gelet op de omstandigheden van het (specifieke) geval, toch beoogd had tegen beide besluiten

³¹ Het verzoek van SD&P om een voorlopige voorziening te treffen was overigens ook niet als bijlage gevoegd bij de brief van 28 mei 2010.

³² Zie Vزر. CBb 5 juni 2008, Mediaforum 2008, 32.

³³ Hetgeen strikt genomen zou moeten worden getoetst aan (artikel 8 van) de Wet openbaarheid van bestuur, welke toetsing in beginsel is voorbehouden aan de algemene bestuursrechter.

³⁴ Zie CRvB, 12 maart 2004, LJN AO7868.

Besluit Openbaar

bezwaar te maken. Gelet op de bewoordingen die in deze uitspraak gehanteerd werden, alsmede op de specifieke omstandigheden van het geval dat daarin aan de orde kwam, is het college van oordeel dat voor een dergelijke welwillende interpretatie van het in deze geldende recht slechts sprake kan zijn in uitzonderlijke gevallen. In de literatuur³⁵ die door SD&P wordt aangehaald, wordt ook benadrukt dat sprake was van een uitzonderingsgeval waarin het onderscheid tussen primaire besluiten voor rechtzoekenden moeilijk valt in te zien. Van een vergelijkbare situatie is in het onderhavige geval echter geen sprake. Het college acht het niet aannemelijk dat er sprake is geweest van vergelijkbare verwarring bij de professionele gemachtigde van SD&P.

73. Er is naar oordeel van het college in elk geval geen sprake van een zodanige nauwe samenhang van beide besluiten dat het in het onderhavige geval in de rede ligt aan te nemen dat SD&P bij het bezwaar tegen het publicatiebesluit tevens het boetebesluit als te bestrijden besluit voor ogen heeft gehad. Het behoorde naar oordeel van het college gelet op de duidelijke separate behandeling van beide besluiten, die ook blijkt uit de separaat gevoerde correspondentie tussen de gemachtigde van SD&P en het college, voldoende duidelijk te zijn voor SD&P dat er sprake was van twee separate besluiten, en daarmee twee separate procedures. Dat SD&P daarvan doordrongen was bleek naar oordeel van het college -in tegenstelling tot wat daaromtrent door SD&P wordt gesteld- juist alleen al uit het feit dat zij ten aanzien van het publicatiebesluit van 20 mei 2010 bij verzoekschrift van 28 mei 2010 een separate voorlopige voorziening tegen de publicatie heeft aangevraagd bij de voorzieningenrechter van de Rechtbank Breda in plaats van de Rechtbank Rotterdam.
74. Tot slot wijst het college er nog op dat voorgaande conclusie ook wordt ondersteund door twee recente uitspraken van de Centrale Raad voor Beroep³⁶ waaruit blijkt dat ook indien er sprake is van besluiten met een (sterke) onderlinge samenhang, niet zonder meer mag worden aangenomen dat indien (tijdig) rechtsmiddelen zijn ingesteld tegen het ene besluit, dit ook geldt voor het andere.

6.2.3 Conclusie ten aanzien van de brieven van 7 en 28 mei 2010

75. Het college komt dan ook tot de conclusie dat SD&P heeft nagelaten tijdig (pro forma) bezwaar te maken tegen het boetebesluit. Daarom zal het college zich er verder toe beperken te toetsen of er sprake was van verschoonbare termijnoverschrijding in de zin van artikel 6:11 Awb ten aanzien van de na afloop van de bezwaartermijn ingediende brieven van 22 juni en 8 juli 2010.

6.3 Verschoonbaarheid van de termijnoverschrijding

76. Nu het college van oordeel is dat de brieven van 7 mei 2010 en 28 mei 2010 beide niet kunnen worden aangemerkt als een tijdig ingediend bezwaarschrift dat (mede) tegen het boetebesluit is gericht, dient het college te beoordelen of de na afloop van de bezwaartermijn ingediende brieven

³⁵ Prof.mr. A.C.Q. Tak, Het Nederlands bestuursprocesrecht in theorie en praktijk, Tweede geheel herziene druk, Nijmegen 2005, p. 647.

³⁶ Zie CRvB, 8 juli 2010, LJN BN1264 en CRvB, 8 oktober 2008, JB 2008, 263.

Besluit Openbaar

van 22 juni en 8 juli 2010 wel als bezwaarschrift ontvankelijk zijn. Niet-ontvankelijkverklaring van deze buiten de bezwaartermijn ingediende bezwaarschriften blijft op grond van artikel 6:11 Awb (verschoonbare of verontschuldgbare termijnoverschrijding) immers achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

77. Een termijnoverschrijding kan niet lichtvaardig verschoonbaar geacht worden, omdat de belangen die gemoeid zijn met de korte (bezwaar)termijnen -die van openbare orde zijn- daarvoor te zwaarwegend zijn.³⁷ Ten algemene geldt dat termijnoverschrijdingen in beginsel niet verschoonbaar zijn tenzij er sprake is van bijzondere omstandigheden. Bij verschoonbaarheid van de overschrijding van de bezwaartermijn is primair vereist dat de bezwaarmaker aannemelijk maakt dat er een grond is waarop die verschoonbaarheid kan worden aangenomen. Is dat het geval, dan zal vervolgens moeten worden nagegaan of de grond, in het concrete geval, al dan niet voor risico van de indiener van het ontijdig bezwaar dient te komen. Van een verschoonbaar verzuim in de zin van artikel 6:11 Awb is geen sprake indien de oorzaak van de termijnoverschrijding aan de indiener van het ontijdig bezwaar kan worden toegerekend. De (negatieve) bewijslast ligt daarbij volledig bij de indiener: hij dient feiten en omstandigheden aan te voeren op grond waarvan redelijkerwijze kan worden geoordeeld dat hij niet in verzuim is.³⁸
78. Voorts geldt dat, nu SD&P in de onderhavige procedure een professionele rechtshulpverlener (advocaat/raadsman) als gemachtigde heeft aangesteld, zij beschikt over grote deskundigheid en ervaring op het gebied van het toepasselijke (bestuurs)recht.³⁹ In het licht van de wetsgeschiedenis van artikel 6:11 Awb en de jurisprudentie op dit punt zal zich naar het oordeel van het college dan ook niet snel een verschoonbare termijnoverschrijding van een dergelijke partij voordoen.⁴⁰
79. SD&P stelt zich op het standpunt dat er in casu sprake is van een verschoonbare termijnoverschrijding en voert daartoe -kort en zakelijk weergegeven- het volgende aan:
- a. SD&P wijst er allereerst op dat zij redelijkerwijs mocht aannemen dat zij door middel van de brief van 7 mei 2010, of in elk geval het bezwaarschrift van 28 mei 2010, aan het college kenbaar had gemaakt dat zij zich niet met het boetebesluit kon verenigen en daarmee tijdig bezwaar had ingesteld tegen het boetebesluit.
 - b. SD&P wijst er daarnaast op dat de gevolgen voor haar wel erg ingrijpend zijn, indien zij niet in haar bezwaar wordt ontvangen.
 - c. Voorts merkt SD&P op dat in casu het belang van rechtszekerheid en de goede

³⁷ Zie bijvoorbeeld Vzv. CRvB 27 augustus 2002, KG 2003, 2 of CBb 28 april 2009, AWB 08/914 (gepubliceerd op <http://www.opta.nl/nl/actueel/alle-publicaties/publicatie/?id=2922>).

³⁸ Vgl. CRvB 13 februari 2002, JB 105. Zie ook ABR 27 november 2002, AB 2003, 146.

³⁹ Dit geldt te meer nu, zoals al eerder gemeld, de gemachtigden van SD&P bij uitstek zijn aan te merken als ervaringsdeskundigen in het voeren van (bezwaar)procedures bij of tegen het college.

⁴⁰ PG Awb I, p. 298 e.v.

Besluit Openbaar

procesorde niet dwingen de brieven van 7 mei of 28 mei 2010 niet als bezwaarschrift aan te merken of een termijnoverschrijding niet verschoonbaar te achten.

- d. Tot slot voert SD&P aan dat een andere uitleg van artikel 6:5 jo. 6:11 Awb getuigt van een (excessief) formalisme dat afbreuk doet aan artikel 6, eerste lid, van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EVRM).

Ten aanzien van deze gronden overweegt het college het volgende:

6.3.1 Ad a) SD&P mocht redelijkerwijs aannemen dat zij door middel van de brief van 7 mei 2010, of in elk geval het bezwaarschrift van 28 mei 2010 tijdig bezwaar had ingesteld tegen het boetebesluit.

80. Zoals het college hiervoor in paragraaf 6.2 van het onderhavige besluit heeft overwogen, was er voor SD&P geen enkele grond om redelijkerwijs aan te (kunnen) nemen dat met de brieven van 7 mei 2010 en 28 mei 2010 (tevens) haar bezwaren tegen het boetebesluit (tijdig) bij het college kenbaar waren (gemaakt). Het college heeft van zijn kant ook geen enkel signaal afgegeven de voornoemde brieven als zodanig aan te merken, zoals ook blijkt uit zijn schriftelijke reacties daarop bij brieven van respectievelijk 20 mei 2010 (het publicatiebesluit) en van 16 juni 2010 (ontvangstbevestiging inzake het pro forma bezwaar van 28 mei 2010). Ook anderszins heeft het college op dit punt geen onterechte indrukken gewekt of ongerechtvaardigde verwachtingen opgeroepen. Dat SD&P grote bezwaren had tegen het boetebesluit was het college uit de diverse te onderscheiden voorgaande en nog lopende procedures reeds bekend (procedures inzake opeenvolgend de last onder dwangsom, het boetebesluit en het publicatiebesluit), maar is voor de beoordeling van een eventuele verschoonbaarheid van de termijnoverschrijding niet relevant. Zulks geldt immers in de regel voor elke partij die wegens overtreding van de Telecommunicatiewet door het college een boete krijgt opgelegd. De bekendheid van het college met deze bezwaren ontslaat SD&P echter geenszins van de verplichting om het geldende bestuurs(proces)recht in acht te nemen en met toepassing van deze regels tijdig en ondubbelzinnig een tegen het boetebesluit gericht (pro forma) bezwaarschrift in te dienen. Zij kan daartoe niet volstaan met een terloopse, losse opmerking in een brief die nota bene betrekking heeft op een separaat besluit in een andere procedure. Bovendien wordt in de brief met zo veel woorden gemeld dat de rechtsmiddelen nog aangewend "zullen" worden. Het college heeft deze mededeling met recht opgevat als een aankondiging van een toekomstig, nog in te dienen (pro forma) bezwaarschrift ter zake van het boetebesluit.
81. Door er in casu voor te kiezen om niet, zoals bij een professionele rechtshulpverlener als gemachtigde te doen gebruikelijk, tijdig een pro forma bezwaarschrift in te dienen tegen het boetebesluit met daarin een verzoek aan het college een termijn te stellen voor de aanvulling van de gronden van bezwaar, heeft (de gemachtigde van) SD&P bewust het risico genomen dat de brief met daarin de aankondiging dat alle rechtsmiddelen zullen worden aangewend als

Besluit Openbaar

bezwaarschrift niet-ontvankelijk zou zijn. Dit geldt te meer nu gemachtigde vaker in vergelijkbare procedures bij het college als gemachtigde optreedt en in die gevallen er uitdrukkelijk voor kiest om in voorkomende gevallen tegen elk boetebesluit en publicatiebesluit of de beslissingen op bezwaar ter zake expliciet en separaat (pro forma) bezwaar aan te tekenen.

82. Dat SD&P buiten de termijn alsnog bezwaar heeft ingesteld zo spoedig mogelijk als redelijkerwijs van haar mocht worden verwacht (binnen twee weken) doet daar verder niet aan af. In zijn algemeenheid wordt (in de vaste rechtspraak) aangehouden dat degene die na afloop van de bezwaartermijn op de hoogte raakt van een besluit nog 14 dagen heeft om rechtsmiddelen aan te wenden.⁴¹ Deze regel is in casu niet aan de orde omdat SD&P reeds voor afloop van bezwaartermijn op de hoogte was van het boetebesluit en de toepasselijke bezwaartermijn.
83. Een professionele rechtshulpverlener zoals de gemachtigde van SD&P mag er niet voetstoots van uit gaan -en dat zou ook te ver voeren- dat een bestuursorgaan proactief of ambtshalve elke melding, dat door belanghebbende alle mogelijke rechtsmiddelen tegen een (nog te nemen) besluit zullen worden aangewend, onderzoekt of eigener beweging aanmerkt als een tijdig ingediend (pro forma) bezwaarschrift. Dergelijke uitlatingen worden door belanghebbenden regelmatig gedurende een besluitvormingsprocedure op verschillende wijzen (schriftelijk en mondeling) en momenten gebezigd. Het komt voor dat in een dergelijk geval toch in het geheel geen bezwaarschrift wordt ingediend. Het is derhalve vaste praktijk van het college dat hij in dergelijke gevallen een schriftelijk (pro forma) bezwaarschrift afwacht. Vervolgens stuurt hij een ontvangstbevestiging en stelt daarin zo nodig een termijn om de gronden van het bezwaar in te dienen of aan te vullen. De gemachtigde van SD&P is bekend met deze procedure althans wordt daarmee bekend verondersteld. Het had dan ook op de weg van gemachtigde gelegen om tijdig, dat wil zeggen voor afloop van de bezwaartermijn, het college erop te wijzen dat de brieven (tevens) aangemerkt dienden te worden als (pro forma) bezwaar tegen het boetebesluit dan wel bij het college navraag te doen naar de ontvangst van de bezwaren en het stellen van een termijn voor de aanvulling. Door zulks niet te doen heeft gemachtigde willens en wetens het risico aanvaard dat de brieven niet als bezwaarschrift zijn aan te merken en derhalve niet-ontvankelijk zijn.
84. In het onderhavige geval is er dus geen sprake van een situatie waarin betrokkene ten gevolge van hem persoonlijk betreffende bijzondere omstandigheid (zoals overmacht) niet tijdig van zijn rechtsmiddel gebruik heeft kunnen. Ook de situatie dat het college nalatig is geweest omdat SD&P niet tijdig of onjuist door het college op de hoogte is gesteld van het boetebesluit en haar bezwaarmogelijkheid doet zich hier niet voor. Onderstaand bezwaarclausule die is vermeld in het boetebesluit laat daarover geen twijfel bestaan.

⁴¹ CRvB 23 februari 2005, LJN nr. AS9420.

Besluit Openbaar

Bezwaar

Belanghebbenden die zich met dit besluit niet kunnen verenigen, kunnen binnen zes weken na de dag waarop dit besluit is bekendgemaakt bezwaar maken bij het College van de OPTA. Het postadres is: College van de OPTA, Postbus 90420, 2509 LK Den Haag. Het bezwaarschrift moet zijn ondertekend en moet ten minste de naam en het adres van de indiener, de dagtekening en een omschrijving van het besluit waartegen het bezwaar is gericht bevatten. Voorts moet het bezwaarschrift de gronden van het bezwaar bevatten.

Het college wijst u op de mogelijkheid die de Algemene wet bestuursrecht de indiener van een bezwaarschrift biedt, om in dat geschrift het college te verzoeken de bezwaarschriftenfase over te slaan. Indien het college uw verzoek inwilligt, zal uw bezwaarschrift worden doorgezonden naar de rechtbank en daar als beroepschrift worden behandeld. De procedure kan daardoor worden verkort. Indien het college uw verzoek niet inwilligt, staat tegen deze beslissing geen beroep open en zal uw bezwaarschrift door het college worden behandeld.

85. Het verlies van een rechtsmiddel is in casu derhalve niet het resultaat van enige nalatigheid van het college en hem derhalve niet toe te rekenen.

6.3.2 Ad b) In casu dwingen het belang van rechtszekerheid en de goede procesorde niet de brieven van 7 mei of 28 mei 2010 niet als bezwaarschrift aan te merken of een termijnoverschrijding niet verschoonbaar te achten

86. Een lichtvaardige toepassing van artikel 6:11 Awb, zoals SD&P hier voorstaat, heeft de wetgever niet beoogd. Immers, anders zou de gehele termijnregeling, die zoals gezegd van openbare orde is⁴² en wel degelijk de rechtszekerheid alsmede zwaarwegende (proces)belangen dient, illusoir worden. Daarbij komt dat ook anderen, waaronder het bestuursorgaan, er belang bij kunnen hebben dat besluiten na afloop van de bezwaartermijn niet meer ter discussie kunnen worden gesteld.⁴³

6.3.3 Ad c) De gevolgen voor SD&P zijn wel erg ingrijpend, indien zij niet in haar bezwaar wordt ontvangen

87. Het college stelt voorop dat een mogelijke verschoonbaarheid primair ziet op de oorzaak van de termijnoverschrijding en niet op de gevolgen.

88. Daarnaast geldt volgens vaste rechtspraak⁴⁴ dat de gevolgen van processuele handelingen, waaronder tevens te verstaan een nalaten van een gemachtigde in het algemeen of zoals in casu een termijnoverschrijding die te wijten is aan de gemachtigde⁴⁵, voor rekening dienen te blijven van degene die zijn belangen aan die gemachtigde heeft toevertrouwd. Fouten en nalatigheden van haar gemachtigde, hoe ingrijpende de gevolgen ook mogen zijn, worden derhalve aan de

⁴² In de memorie van antwoord aan de Tweede kamer bij artikel 8:69 Awb, sprak de regering zich uit dat regels inzake bevoegdheid en ontvankelijkheid van openbare orde zijn en niet ter vrije beschikking van partijen staan en dat de rechter zich niet zal conformeren aan een ten onrechte verschoonbaar geoordeelde termijnoverschrijding (Tweede Kamer 1992-1993, 22495, nr. 6 blz. 54). Zie ook CRvB 16 juli 2010, LJN BN1749.

⁴³ CBb 19 juli 2000, LJN ZG1944.

⁴⁴ CRvB 24 maart 2004, LJN AO7860.

⁴⁵ CRvB 19 november 1998, RAwb 1999, 59. Zie in dit verband ook prof. mr. A.C.Q. Tak, Het Nederlands bestuursprocesrecht in theorie en praktijk, Derde geheel herziene en geactualiseerde druk, Nijmegen 2008, p. 970, voetnoot 4209.

Besluit Openbaar

justitiabele, in casu SD&P toegerekend.⁴⁶ Het college heeft geen aanknopingspunten om daar in het onderhavige geval anders over te oordelen.

89. Als het standpunt van SD&P, dat een succesvol beroep kan worden gedaan op verschoonbare termijnoverschrijding omdat zij anders slachtoffer zou worden van door haar gemachtigde gemaakte fouten, hout zou snijden, zou het dwingende systeem van artikel 6:7 jo. 6:11 Awb worden ondergraven. In dat geval zou de in beginsel fatale indieningstermijn voor een bezwaarschrift (deze is van openbare orde) achteraf altijd overschreden kunnen worden met het argument dat de betreffende bezwaarmaker anders de dupe zou worden van een fout van diens professionele rechtshulpverlener.
90. Het gegeven dat het bezwaar zich richt tegen een boetebesluit maakt de mogelijke verschoonbaarheid van de onderhavige termijnoverschrijding niet anders.⁴⁷

6.3.4 Ad d) Een andere uitleg van artikel 6:5 jo. 6:11 Awb getuigt van een (excessief) formalisme dat afbreuk doet aan artikel 6, eerste lid, EVRM⁴⁸

91. De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM) stelt voorop dat het recht op toegang tot de rechter (*access to justice*) uit de aard der zaak begrensd moet worden door het stellen van formele regels. Bij de vaststelling daarvan heeft de wetgever beoordelingsruimte (*margin of appreciation*). In het bestuursrecht is die beoordelingsruimte onder meer ingevuld door het bepaalde in artikel 6:5 jo. 6:11 Awb.
92. Verschoonbare termijnoverschrijding leidt met toepassing van artikel 6:11 Awb niet tot verlies van de mogelijkheid een beslissing aan te vechten bij de rechter. De toepassing van deze bepaling in het bestuursrecht laat zien dat in meer gevallen termijnoverschrijding wordt gebillijkt dan onder de werking van de door de Hoge Raad gehanteerde regel in het civiele (proces)recht dat rechtsmiddelentermijnen strikt moet worden gehandhaafd. Alleen daarom al zal er in het bestuursrecht minder snel sprake zijn van excessief formalisme dan in het civiele of straf(proces)recht, waarvan in de door SD&P aangehaalde artikel 6 EVRM-jurisprudentie nu juist sprake is.⁴⁹
93. Ten aanzien van het beroep van SD&P op de arresten van het EHRM merkt het college op dat de feiten in die zaken onvergelijkbaar zijn met de feiten in de onderhavige zaak. Het college voegt daaraan toe dat uit de rechtspraak van het EHRM niet kan worden afgeleid dat het niet-ontvankelijk verklaren van het bezwaar op de grond dat de termijnoverschrijding niet verschoonbaar is, op zich zelf getuigt van 'un formalisme excessif'.⁵⁰

⁴⁶ ABRvS 28 januari 2004, LJN AO2421.

⁴⁷ Zie Hof Arnhem 15 juni 2010, LJN BN0912.

⁴⁸ Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, Trb. 1951, 154; 1990, 156.

⁴⁹ Zie F.J. Fernhout, 'De ondraaglijke hardheid van termijnen', Tijdschrift voor de Procespraktijk 2010-3, p. 87, voetnoot 73.

⁵⁰ Zie CRvB 14 juli 2006, LJN AY4097.

Besluit Openbaar

94. De jurisprudentie van het EHRM geeft aan dat in het civiele of straf(proces) recht het botweg afstraffen van formele *foutjes* van procesvertegenwoordigers met niet-ontvankelijkheid in strijd *kan* komen met het verbod op excessief formalisme. Het gaat dan bijvoorbeeld om foutjes of omissies in processtukken⁵¹, te laat verstuurde brieven of onjuist gebruikte rechtsmiddelen. Het verbinden van niet-ontvankelijkheid aan het laten verlopen van een rechtsmiddelentermijn door een advocaat in een met de waarborgen van artikel 6:11 Awb omkleedde bestuursrechtelijke procedure, zoals in casu, zal echter ook in het licht van artikel 6 EVRM niet snel als excessief formalisme worden aangemerkt.⁵²

6.3.5 Conclusie ten aanzien van de verschoonbaarheid

95. Het college is van oordeel dat niet is gebleken van feiten of omstandigheden op grond waarvan redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat SD&P in verzuim is en dientengevolge niet-ontvankelijkverklaring van het bezwaar met toepassing van artikel 6:11 Awb achterwege zou dienen te blijven. Het college ziet in de door SD&P aangevoerde omstandigheden geen aanleiding in dit geval af te wijken van de hoofdregel dat fouten van door een indiener van een bezwaar- of beroepschrift ingeschakelde (rechts)hulppersoon in beginsel voor rekening komen van die indiener. Zo nodig had SD&P na inzending van een voorlopig bezwaarschrift binnen de bezwaartermijn, de gronden op een later tijdstip in een aanvullend bezwaarschrift aan het college kunnen doen toekomen.

96. Evenmin brengen de door SD&P genoemde arresten van het EHRM het college tot een ander oordeel. In dit verband merkt het college onder meer op dat het stellen van termijnen voor het indienen van bezwaar en beroep niet onredelijk kan worden geacht. Naar het oordeel van het college wordt de toegang tot de rechter in algemene zin niet in ontoelaatbare mate belemmerd door de hantering van een fatale bezwaartermijn, nu het hanteren van een dergelijke termijn vanuit een oogpunt van rechtszekerheid en doelmatigheid noodzakelijk is en de termijn op zeer eenvoudige wijze kan worden gestuit zonder dat de tussenkomst van een professionele rechtshulpverlener hiertoe is vereist. Voorts is in dit verband van belang dat een overschrijding van de fatale bezwaartermijn reeds op grond van de nationale regelgeving verschoonbaar wordt geacht als de belanghebbende redelijkerwijs niet kan worden geacht in verzuim te zijn geweest. In de concrete omstandigheden van het onderhavige geval ziet het college geen aanleiding om van dit uitgangspunt af te wijken.⁵³ SD&P heeft geen feiten of omstandigheden aangevoerd op grond waarvan redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat SD&P in verzuim is. Ook anderszins heeft SD&P geen omstandigheden aannemelijk gemaakt die afwijking van de termijn gerechtvaardigd doen zijn.

⁵¹ Het gaat dan om foutjes of omissies in processtukken zoals verschrijvingen, verkeerde verwijzingen, foutief vermelde data, zaaknummers of kenmerken, te laat verstuurde brieven en onjuist gebruikte rechtsmiddelen.

⁵² Zie F.J. Fernhout, 'Formele regels in het civiele procesrecht en "access to justice"', Praktisch procederen 2008-3, p. 59 e.v. Zie in dit verband ook Hof Amsterdam 7 juli 2009, LJN BK1071.

⁵³ Zie CRvB 1 februari 2005, LJN AS6600.

Besluit Openbaar

97. Nu het college niet is gebleken van enige verschoonbaarheid aan de zijde van SD&P inzake het niet tijdig indienen van een -desnoods pro forma, dat wil zeggen nog niet gemotiveerd- bezwaarschrift tegen zijn boetebesluit van 28 april 2010, waartoe tot en met 10 juni 2010 nog gelegenheid bestond, komt het college op grond van vorenstaande tot de conclusie dat SD&P geen succesvol beroep zal kunnen doen op een verschoonbare termijnoverschrijding.

7 Dictum

98. Gelet op het voorgaande besluit het college als volgt.

- Het college verklaart het bezwaar van SD&P gericht tegen zijn besluit van 28 april 2010 om aan SD&P een boete van € 550.000 op te leggen niet-ontvankelijk.

HET COLLEGE VAN DE ONAFHANKELIJKE POST EN TELECOMMUNICATIE AUTORITEIT,

w.g.

mr. C.A. Fonteijn, voorzitter

Beroepsmogelijkheid

*Belanghebbenden die zich met dit besluit niet kunnen verenigen, kunnen binnen zes weken na de dag waarop dit besluit is bekendgemaakt beroep instellen bij de Rechtbank Rotterdam. Het postadres is:
Rechtbank Rotterdam, Sector Bestuursrecht, Postbus 50951, 3007 BM Rotterdam.*

*Het beroepschrift moet zijn ondertekend en moet ten minste de naam en het adres van de indiener, de dagtekening en een omschrijving van het besluit waartegen het beroep is gericht bevatten. Voorts moet het beroepschrift de gronden van het beroep bevatten en dient een afschrift van het bestreden besluit te worden meegezonden.
Voor het instellen van beroep is griffierecht verschuldigd. Informatie hierover kan worden ingewonnen bij de griffie van de rechtbank, telefoon (010) 297 12 34.*